

Arrest

nr. 184 034 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X loco advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Ipatinga (Minas Gerais) en bent u Braziliaans staatsburger. Na uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk in 2003 richtte u samen met uw echtgenote het aannemersbedrijf X op. Door de economische crisis die een aantal jaar geleden in Brazilië uitbrak, slaagde u er niet langer in om uw belastingen en schulden te betalen en kreeg u het moeilijk om gebouwen, waarvan de bouw reeds door u gestart was, af te werken. Hierdoor kreeg u niet alleen problemen met de Braziliaanse overheid, die van u via gerechtelijke weg de betaling van uw achterstallige belastingen eiste, en dreigde u failliet te gaan, maar kreeg u ook problemen met een aantal opdrachtgevers van bouwwerken die van u eisten dat u de gestarte bouwwerken zou afwerken. Deze opdrachtgevers, met name X, X en X, tevens politici van de socialistische partij PT en schepenen in de gemeente Saltana do Paraíso (Minas Gerais), hadden u immers reeds één of meerdere schijven uitbetaald. Hoewel u aanvankelijk door niemand bedreigd werd, bekreop u de laatste jaren voor uw

vertrek uit Brazilië een gevoel van angst. Dat deze angst gefundeerd was, bleek in de loop van april 2015. Toen kreeg u een telefoonoproep van X, die u als bedreigend ervaarde. Hij vroeg u met aandrang te ontmoeten. Dezelfde dag ontmoetten jullie elkaar op een plein in Ipatinga. Hoewel u tijdens deze ontmoeting niet expliciet werd bedreigd, nam u dit gesprek met hem heel bedreigend op. X gaf aan dat hij van u verlangde dat u de deels door hem betaalde gebouwen zou afwerken. Enkele maanden later, in augustus 2015, had u een gelijkaardige bedreigende ontmoeting met X. Opnieuw wilde hij dat u de gebouwen zou afwerken. In september 2015 sprong X binnen in het immobielkantoor waar uw echtgenote toen werkte. Ook deze ontmoeting ervaarde zij als bedreigend. Hierop drong ze aan dat u het land zou verlaten, hetgeen u in oktober 2015 ook effectief deed. U kwam naar Portugal van waaruit u naar het Verenigd Koninkrijk wou doorreizen. Eens aangekomen in een Britse luchthaven werd u echter onmiddellijk op een retourvlucht naar Portugal gezet. Aangezien vrienden van u veel positieve zaken over België hadden gehoord, besloot u daarop naar België door te reizen, waar u af en toe in de bouw in het zwart kon werken. Na uw vertrek kwam X nooit meer langs. Wel kwamen X en X in de loop van 2016 bij uw echtgenote langs en vroegen haar naar u. Ze zei dat u het land had verlaten. Hierna ondernam u een tweede vruchteloze poging, ditmaal vanuit Spanje, om naar het Verenigd Koninkrijk af te reizen. U keerde uiteindelijk onverrichterzake naar België terug. Uw echtgenote nam na uw vertrek deel aan verschillende vergaderingen met een twaalfstal gedupeerde kopers, onder wie X, X en X. Hieruit kon ze afleiden dat er juridische procedures tegen u overwogen werden. Op 15 december 2016 werd u door de Belgische autoriteiten als illegaal opgepakt en in een gesloten centrum ondergebracht. Op 30 december 2016 werd een eerste repatriëringspoging ondernomen. Op 16 januari 2017, vijf dagen voor een tweede repatriëringspoging, vroeg u uiteindelijk asiel aan. U verklaarde te vrezen dat X, X en X – de andere gedupeerde kopers vreesde u niet echt – u bij terugkeer naar Brazilië zouden kunnen vermoorden. U voegde hieraan nog toe dat enkele dagen voor uw eerste gehoor met een medewerker van het Commissariaat-generaal één van de gedupeerde kopers, X, een persoon die u niet echt vreesde, bij uw moeder was langsgesproken en naar u had gevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: verschillende documenten waaruit blijkt dat u samen met uw echtgenote eigenaar was van het bedrijf X, dat u schulden en achterstallige belastingen diende te betalen en dat zowel de Braziliaanse overheid als de bank Santander Brasil hierom juridische procedures tegen u zijn gestart; en een verklaring opgesteld door uw familieleden, d.d. 17 februari 2017, waarin uw problemen met de belastingen, uw schulden en uw problemen met personen die u bedreigden ten gevolge van het niet afwerken van bouwwerken bevestigd worden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op uw extreem laattijdige asielaanvraag. Hoewel u reeds in oktober 2015 in Europa bent aangekomen en hoewel u Brazilië had verlaten uit angst er vermoord te worden en met de bedoeling om in het buitenland asiel aan te vragen, wachtte u nog tot 16 januari 2017, i.e. een maand na uw opsluiting in een gesloten centrum, twee weken na een eerste mislukte repatriëringspoging en een vijftal dagen voor een tweede repatriëringspoging, om in België een asielaanvraag in te dienen en internationale bescherming aan te vragen. U rechtvaardigde uw laattijdige asielaanvraag door te stellen dat u het [asiel]systeem niet kende en dat u niet wist dat u gratis rechtsbijstand kon krijgen waardoor het u onmogelijk leek om het [asiel]proces in gang te zetten (CGVS I, p. 2). Deze uitleg overtuigt echter niet. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat, ofschoon u in oktober 2015 in België bent aangekomen en ofschoon u zich volledig bewust was van uw illegaal verblijf hier – dit blijkt tevens uit het feit dat uit uw administratief dossier blijkt dat u over een vals Portugees identiteitsbewijs beschikte –, u zich voor uw opsluiting in een gesloten centrum nooit heeft geïnformeerd naar de mogelijkheden om in België asiel aan te vragen en uw verblijf hier te regulariseren (CGVS I, p. 2-3). Daar van een asielzoeker verwacht wordt dat deze onmiddellijk na zijn aankomst in het land waarvan hij bescherming verzoekt asiel aanvraagt en dat hij zo snel mogelijk alle mogelijke stappen onderneemt om deze bescherming te verkrijgen, is uw extreem laattijdige asielaanvraag slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Dat u uw vrees bij terugkeer naar Brazilië door enkele gedupeerde kopers van door u te bouwen vastgoed vermoord te zullen worden niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit het feit dat u niet eens het bestaan zelf van uw belagers aannemelijk gemaakt heeft. In dit verband waren uw opeenvolgende verklaringen onder meer allerminst coherent. Op de Dienst Vreemdelingenzaken kende u niet eens de namen van uw belagers, die in de politiek zouden zitten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal kende u weliswaar hun voornamen, maar had u geen enkele zekerheid over hun familienamen (CGVS I, p. 6-7; CGVS II, p. 4-5; p. 9). Daar waar u tijdens het

eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde dat uw belagers gemeenteraadsleden voor de PT zijn zonder enige specifieke functie in de stad (CGVS I, p. 17), beweerde u bij het tweede gehoor dat ze schepenen van de gemeente Saltana do Paraíso zijn (CGVS II, p. 3-4). Hiermee geconfronteerd zei u enkel dat u zich herinnerde dat u bij het eerste gehoor ook gezegd had dat ze schepenen zijn (CGVS II, p. 12). Een louter herhalen van één versie van de feiten kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat noch bij de gemeenteraadsverkiezingen van 2012, noch bij deze van 2016 schepenen werd verkozen met de voornamen X, X en X. Uit niets blijkt bijgevolg het bestaan van X, X en X.

Daarnaast bracht u niet het minste bewijs aan van het bestaan van verbintenissen tussen u en de gedupeerde kopers. Hoewel u er uitgebreid in slaagde om uw problemen met de Braziliaanse overheid ten gevolge van uw achterstallige belastingen aan te tonen (cf. infra), legde u de contracten die u in het verleden afsloot met de door u gevreesde personen, i.e. voornamelijk X, X en X, niet neer. U bracht evenmin bewijzen aan van de voorschotten die deze door u gevreesde personen reeds zouden hebben betaald. Nochtans beloofde u zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede gehoor deze stukken aan het Commissariaat-generaal te bezorgen (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 3) en kan van een asielzoeker in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al de stukken neerlegt die zijn vrees enigszins kunnen aantonen. Dat uw echtgenote deze documenten niet wilde overmaken of dat deze documenten bij jullie advocaat zouden liggen, zoals u bij uw tweede gehoor beweerde (CGVS II, p. 3), overtuigt, gelet op het feit dat uw echtgenote contacten onderhoudt met jullie advocaat en gelet op uw recente contacten met uw echtgenote (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 3), niet.

Aangezien u noch het bestaan van X, X en X, noch het bestaan van verbintenissen tussen u en hen aannemelijk heeft gemaakt, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat X, X en X u naar het leven zouden staan. Dit wordt bevestigd door een aantal fundamentele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen betreffende uw problemen met hen. Aanvankelijk beweerde u verschillende keren dat de eerste keer dat u zich daadwerkelijk door iemand bedreigd voelde in augustus 2015 bij een zaak voor bouwmaterialen was: toen sprak X u erg nerveus toe en u ervaarde dit als bedreigend (CGVS II, p. 4-5). Even later gaf u evenwel aan dat u ook in april 2015, i.e. enkele maanden voor augustus 2015, een ontmoeting had met X en dat u deze ontmoeting eveneens als bedreigend ervaarde (CGVS II, p. 6). Daar waar u aanvankelijk beweerde dat uw belagers u vaak nerveus en furieus opbelden (CGVS II, p. 5), blijkt u even later slechts één keer door uw nerveuze belagers opgebeld te zijn (CGVS II, p. 6-7). Verder gaf u aan dat uw echtgenote in totaal één keer in het immobiliënkantoor waar ze werkte door X werd lastig gevallen en dat ze deze ontmoeting met hem als bedreigend ervaarde. Bij uw tweede gehoor situeerde u deze ontmoeting voor uw vertrek naar Europa (CGVS II, p. 7; p. 9-10), terwijl u deze bij uw eerste gehoor na uw vertrek naar Europa had gesitueerd (CGVS I, p. 5-8). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u enkel dat het voor uw vertrek naar Europa was (CGVS II, p. 12). Een louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen kan ook hier echter niet als een overtuigende uitleg worden beschouwd. Bij uw eerste gehoor gaf u voorts aan dat uw echtgenote bij haar thuis in de loop van 2016 twee bezoeken van X had ontvangen; over eventuele bezoeken van X zweeg u in alle talen (CGVS I, p. 8-9). Bij uw tweede gehoor bevestigde u de twee bezoeken aan uw echtgenote in 2016, maar veronderstelde u dat één bezoek werd afgelegd door X terwijl het andere door X werd afgelegd (CGVS II, p. 9). Voorts zei u aanvankelijk dat u sinds april 2016 niets meer van X, X en X had gehoord, terwijl u even later beweerde dat uw echtgenote regelmatig deelnam aan vergaderingen met hen en dat de laatste vergadering waaraan ze deelnam een tweetal maanden voor het eerste gehoor, d.d. 10 februari 2017, was (CGVS I, p. 9; p. 11). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat die drie personen sinds april 2017 niets meer langskwamen, maar gaf u geen enkele overtuigende uitleg (CGVS I, p. 12). Bovendien gaf u bij uw eerste gehoor aan dat X, X en X ongeveer een maand voor uw eerste gehoor een juridische procedure, vermoedelijk bij de arbeidsrechtbank, hadden gestart (CGVS I, p. 11-12). Bij uw tweede gehoor zei u dan weer dat ze (nog) geen juridische procedure hadden gestart (CGVS II, p. 2-3). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel op weinig afdoende wijze dat u niet bij de vergaderingen met X, X en X aanwezig was (CGVS II, p. 3). Tot slot gaf u nog aan dat ook ene X – een persoon die u niet meteen vreesde – één keer bij uw moeder is langskomen. Terwijl u deze ontmoeting bij uw eerste gehoor nog de dag voor dit gehoor situeerde (CGVS I, p. 15), situeerde u deze ontmoeting bij uw tweede gehoor ongeveer een week voor het eerste gehoor (CGVS II, p. 10). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u veel aan uw hoofd had en dat u zich de precieze datum niet kon herinneren, maar gaf u geen enkele overtuigende uitleg (CGVS II, p. 12). Aan de door u (en uw echtgenote) ondervonden problemen met enkele gedupeerde kopers kan bijgevolg geen enkel geloof meer worden gehecht.

Dit blijkt tot slot tevens uit uw houding en deze van uw echtgenote in Brazilië. Hoewel u voor uw vertrek uit Brazilië in oktober 2015 al een tweetal jaar voor uw leven vreesde, nam u geen enkele preventieve maatregel om uw leven te beschermen. Zo dook u niet onder, naar eigen zeggen omdat u moest leven en werken, en diende u geen klacht in bij de politie, omdat u de politie er niet wou bij betrekken en

omdat u vreesde dat u de situatie door een klacht zou kunnen verergeren (CGVS II, p. 8; p. 11). Nochtans ging u ervan uit dat, indien u klacht zou indienen, de politie zou optreden, dat ze een onderzoek zou uitvoeren en dat ze met uw belagers zou praten (CGVS II, p. 8-9). Uw rechtvaardiging dat u geen klacht wou indienen omdat u de situatie niet wilde verergeren kan, gelet op het door u beschreven functioneren van de politie in uw staat, bijgevolg niet overtuigen. Uw echtgenote, die samen met u mede-eigenares is van uw aannemersbedrijf X en die net als u al jaren bang is dat ze gedood zal worden, is in Brazilië achtergebleven en trof de afgelopen jaren evenmin voorzorgsmaatregelen: ze blijft er gewoon leven en werken (CGVS I, p. 15-16). Dat u bij uw tweede gehoor plotsklaps beweerde dat de bedreigingen meer ten aanzien van u waren (CGVS II, p. 8), doet aan de door u geëvoeerde doodsangsten die uw echtgenote in Brazilië zou doorstaan geen afbreuk. Dat jullie, ondanks jullie vrees voor jullie leven in Brazilië, geen enkele voorzorgsmaatregel troffen, is dan ook een houding die niet strookt met de door u beschreven ernst van jullie vrees.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er niet het minste geloof meer gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen met enkele gedupeerde kopers van door u te bouwen vastgoed.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat de Braziliaanse overheid van u de betaling van achterstallige belastingen eist, dat u schulden heeft, dat er in dit verband één of meerdere juridische procedures tegen u zijn gestart en dat er ook een juridische procedure loopt om uw bedrijf failliet te laten verklaren (CGVS I, p. 13-14). U riskeert hierdoor enkel dat, zolang er geen oplossing voor uw schuldenprobleem is, u niet meer zou kunnen werken als zelfstandige en dat u de bouwwerken daardoor niet zou kunnen afwerken, waardoor u met de kopers ervan in de problemen zou komen. Het enige risico verbonden aan het feit dat u achterstallige belastingen moet betalen, is dat de kopers de onafgewerkte gebouwen niet zouden kunnen verwerven (CGVS I, p. 13-14). U verklaarde uitdrukkelijk dat u geen vrees heeft ten aanzien van de Braziliaanse overheid, aan wie u belastingen moet betalen, en dat u enkel de personen vreest aan wie u onafgewerkte gebouwen heeft verkocht (CGVS I, p. 14). Zoals hierboven echter is gebleken kan aan uw problemen met deze personen geen enkel geloof gehecht worden. Bijgevolg kan het loutere feit dat u achterstallige belastingen moet betalen en dat u failliet bent gegaan of dreigt te gaan waardoor u niet langer als zelfstandige zou kunnen werken niet gelijkgeschakeld worden met vervolging of ernstige schade.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw schulden en uw achterstallige belastingen wordt immers niet getwijfeld. Zoals hierboven echter reeds is gebleken, houden deze problemen geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. De door uw familieleden opgestelde verklaring, waarin onder meer de bedreigingen ten aanzien van u bevestigd worden, is een gesolliciteerd document dat nauwelijks objectieve bewijswaarde heeft, temeer daar documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel in verband met de crisis in Brazilië en talrijke (niet nader benoemde) “door verzoeker voorgelegde bewijsstukken”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan “van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève, art. 48/3 en 48/4 juncto 62 van de Vreemdelingenwet en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker stelt als volgt:

“Vooreerst stelt het CGVS dat verzoeker zijn asielaanvraag laat hebt ingediend. Het is correct dat verzoeker al enige tijd in België was, doch pas recent zijn asielaanvraag heeft ingediend. Dit gegeven volstaat uiteraard geenszins om te besluiten dat de asielaanvraag niet gegrond zou zijn.(...) Het CGVS

stelt dat de uitleg van verzoeker dat hij het asielsysteem niet kende, niet overtuigt, omdat uit zijn verklaringen blijkt dat hij voordien nooit heeft geïnformeerd naar de mogelijkheden om asiel aan te vragen. De gevolgtrekkingen van het CGVS zijn aldus tegenstrijdig aan haar eigen verklaringen. De verklaringen van concludant dat er nooit werd geïnformeerd onderstrepen inderdaad precies de laattijdige aanvraag”.

“Ten tweede hekelt het CGVS het feit dat verzoeker vergissingen maakt in zijn verklaringen. Verzoeker zit op heden vast in het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Het hoeft geen betoog dat vanuit dit centrum de mogelijkheden tot communicatie met het thuisfront uiterst beperkt zijn. Toch is verzoeker geslaagd in het huzarenstukje om vanuit het centrum tal van documenten te verzamelen die zijn asielrelaas bewijzen. (stuk 4)”

Ten derde kan verzoeker niet begrijpen dat het CGVS meent dat hij niet voldoende bewijzen heeft verzameld. *“Het is voor verzoeker uiterst moeilijk om vanuit een gesloten centrum aan de bewijzen te geraken. Bovendien had verzoeker hiervoor slecht een zeer korte termijn. Verzoeker heeft toch tal van bewijzen kunnen verzamelen die zijn volledige asielrelaas ondersteunen. Zowel het bestaan van zijn bedrijf als de zware financiële problemen die het bedrijf kent wordt door verzoeker bewezen, en bewijzen het asielrelaas. (...) Het asielrelaas wordt daarmee aldus wel degelijk aangetoond, en het al dan niet voorleggen van contracten brengt daar niets toe bij.*

Verzoeker vraagt zich ten vierde *“af welke grotere bescherming hij zou kunnen zoeken dan de dreiging te ontvluchten. Ook heeft verzoeker bewust de politie niet gecontacteerd. Dit eveneens precies teneinde zichzelf te beschermen. Immers zou het contacteren van de politie tot gevolg hebben dat de personen in kwestie zouden worden aangesproken door de politie, waardoor de personen in kwestie kennis zouden krijgen van het contact met de politie, hetgeen de dreiging enkel maar groter maakt”.*

In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève en art. 48/3 Vreemdelingenwet. Minstens bestaat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4 Vreemdelingenwet. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk”.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart problemen te vrezen met zijn schuldeisers in Brazilië en voorts wijst hij op de crisis en onlusten in zijn land van herkomst.

2.4. Met de commissaris-generaal kan worden vastgesteld dat verzoeker bijzonder laattijdig een asielaanvraag indiende. Indien zoals verzoeker stelt, dit niet kan leiden tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag, dan kunnen uit deze laattijdigheid echter wel gevolgtrekkingen getrokken worden wanneer verzoeker hiervoor geen afdoende verklaring heeft.

Verzoeker gaat er aan voorbij dat hij asiel kan aanvragen wanneer hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt. *In casu* betekent dit dat verzoeker ook in Portugal heeft nagelaten asiel aan te vragen en dit terwijl hij er familie had (CGVS-gehoor 10 februari 2017 p.2). De bestreden beslissing stelt duidelijk dat verzoeker reeds in oktober 2015 in Europa is aangekomen en hij zelf stelt dat hij Brazilië had verlaten uit angst er vermoord te worden en met de bedoeling om in het buitenland asiel aan te vragen (zie CGVS-gehoor 10 februari 2017 p.2 *“De bedoeling was om meteen asiel aan te vragen, maar ik kende het systeem niet. Ik wist niet dat ik gratis rechtsbijstand kon krijgen. Daarom leek het mij niet mogelijk om het proces in gang te zetten. Het is pas door naar hier te komen dat ik wist dat ik recht had op een advocaat”*).

Verzoeker kan echter niet overtuigen dat hij onbekend was met de wijze waarop hij asiel kon aanvragen. Hij zegt immers zelf dat hij in de luchthaven in Engeland aankwam geen asiel had aangevraagd omdat *“[z]e hebben me daar schrik aangejaagd toen ik daar aangekomen ben; ze zeiden dat ik het niet moest proberen en ik heb het dan ook niet gedaan”*. Verzoeker wist dus dat hij naar de autoriteiten moest stappen om asiel aan te vragen maar heeft dit - althans in het Verenigd Koninkrijk - bewust niet gedaan. Integendeel hij heeft veel energie gestoken om tweemaal illegaal naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, voorts is hij een eerste maal naar België gekomen, is vertrokken naar Spanje (waar hij ook asiel kon aanvragen) en Portugal en teruggekeerd naar België (CGVS-gehoor 10 februari 2017 p.2-4). Verzoeker had ook een vals paspoort gekocht. Verzoeker was dus bijzonder geïnformeerd en gedreven om illegaal te reizen naar het Verenigd Koninkrijk en te verblijven in Europa maar niet om asiel aan te vragen. Verzoeker heeft dan ook geen geldige reden waarom hij niet enkel meer dan een jaar - tot 16 januari 2017- maar bovendien nog een maand na zijn opsluiting in een gesloten centrum, twee weken na een eerste mislukte repatriëringspoging en een vijftal dagen voor een tweede repatriëringspoging wachtte, om in België een asielaanvraag in te dienen en internationale bescherming aan te vragen. Zijn laattijdige asielaanvraag relateert *in casu* dan ook de beweerde nood aan internationale bescherming.

2.5. Verzoeker herhaalt ter terechtzitting dat zijn bouwbedrijf in zware financiële problemen geraakte zodat hij de bouw van de woningen, zoals contractueel vastgelegd, niet kon uitvoeren. Verzoeker stelt dat hij tal van bewijzen heeft kunnen voorleggen aan het CGVS (zie fotokopieën stuk 4 bij het verzoekschrift) om zijn asielrelaas te ondersteunen. *“Zowel het bestaan van zijn bedrijf als de zware financiële problemen die het bedrijf kent wordt door verzoeker bewezen, en bewijzen het asielrelaas. Toch minimaliseert het CGVS deze documenten volledig, en hekelt het CGVS dat er geen documenten werden voorgelegd die het bestaan van de verbintenissen tot het oprichten van de gebouwen. Uit de voorgelegde stukken blijkt nochtans wel degelijk het bestaan van de vennootschap en diens financiële situatie. Hieruit blijkt uiteraard ontegensprekelijk dat er contracten waren aangegaan voor het oprichten van gebouwen. Anders zou de vennootschap er uiteraard niet zijn. En anders zou er ook geen zo'n grote financiële put zijn. De financiële put bewijst dat het niet om een “slapende” vennootschap gaat maar wel degelijk een vennootschap met liquiditeitsproblemen, wat enkel het gevolg kan zijn van bedrijvigheid”*.

2.6. Waar verzoeker benadrukt dat hij alles zo eerlijk mogelijk heeft verteld kan dit de lacunes in zijn relaas niet toedichten. Immers indien aangenomen dient te worden dat verzoeker een aannemersbedrijf had en hij vreest door enkele gedupeerde kopers van door hem te bouwen vastgoed, vermoord te zullen worden, dan had hij minstens het bestaan van deze bouwopdrachten moeten aantonen. Dit is niet het geval en verzoeker kan dit niet afdoen als bijkomstig nu dit de kern is van zijn asielrelaas. Bovendien stelt verzoeker zelf dat zijn vrouw die in Brazilië in de immobiëlesector werkt, een advocaat heeft genomen. Het is aldus redelijk te verwachten dat verzoeker met concrete verklaringen gesteund door nuttige documenten zijn asielrelaas kan steunen. Echter verzoekers verklaringen blijven vaag en ook strijdig met objectieve informatie. Zo kan verzoeker niet toelichten hoe de huidige stand van zaken is. Hij verklaart dat een proces is aangespannen maar hierover niets kan vermelden. Hij stelt ook dat zijn bedrijf in falings zou gaan maar is hierover bijzonder vaag (CGVS-gehoor 10 februari 2017 p.13 *“Ik weet niet of het faillissement al is uitgesproken. Wanneer is de juridische procedure ivm het faillissement gestart? Daarover moet ik het hebben met mijn vrouw of het faillissement al is ingediend”*.) Verzoeker stelt ook dat zijn echtgenote tijdens de vergadering met de gedupeerden was overeengekomen dat de oplevering van de gebouwen alsnog zou gebeuren en deze gedupeerden dit mogelijk zelf zouden

betalen omdat ze anders de eigendom zouden verliezen (CGVS-gehoor 10 februari 2017 p.12 *‘Wat u wel weet is dat de personen die vastgoed van u gekocht hebben een rechtszaak hebben gestart en dat uw vrouw een advocaat onder de arm heeft genomen? Ja, dat is zo. Er is besloten om het werk te voltooien. Er komen krakers in het huis en die nemen het helemaal over. Vandaar dat het belangrijk is om het werk voltooid te krijgen. Die vergaderingen waaraan vrouw deelneemt, hoe regelmatig vinden die plaats? Een uurtje duurt dat ongeveer. Bijna maandelijks, vermoed ik. Mijn vrouw heeft me geen precieze datum gegeven. Ze houdt me op de hoogte dat er regelmatig bijeenkomsten zijn.’*)

Waar verzoeker stelt dat hij schrik heeft om gedood te worden kan dit niet blijken uit zijn verklaringen immers verzoekers vrouw regelt thans alle problemen, ze wil niet weg uit Brazilië en blijft gewoon doorwerken (CGVS-gehoor 10 februari 2017 p.16 *“Uw vrouw is ook bang dat ze gedood zal worden? Ja. Sinds wanneer heeft ze die vrees? Sinds voor de tijd dat ik naar hier ben gekomen en ook de hele tijd dat ik hier ben. Neemt ze dan op een of andere manier voorzorgsmaatregelen? Neen. Ze blijft gewoon werken? Ja. En ze leeft op normale wijze haar leven? Ja”*). Dat verzoekers echtgenote voorzichtig is wordt niet aangetoond nu uit bovenstaande ook blijkt ze ook maandelijks vergadert met de gedupeerde personen die verzoeker hebben aangezet tot het verlaten van zijn land.

2.7. Verzoeker toont bovendien niet aan vervolgd te worden door privé personen die beweerdelijk politieke macht hebben. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker hierover niet eenduidig is. Waar hij tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde dat zijn belagers gemeenteraadsleden voor de PT zijn zonder enige specifieke functie in de stad (CGVS I, p. 17), beweerde hij bij het tweede gehoor dat ze schepenen van de gemeente Saltana do Paraíso zijn (CGVS-gehoor 10 februari 2017 p. 3-4). Hoe dan ook indien verzoeker belaagd of bedreigd werd door publieke figuren dan kan hij ook makkelijk hun publieke functie aantonen. Echter verzoeker kan zijn beweringen niet objectiveren en het CGVS kon in de informatie over de gemeenteraadsverkiezingen van 2012 en van 2016 geen schepenen terugvinden met de voornamen G., A. en A.. Bijgevolg is verzoeker niet enkel strijdig over wie hem bedreigt, maar kan hij het bestaan van G., A. en A. niet aantonen. Verzoeker toont dan ook niet aan te vrezen voor machtige politieke personen.

2.8. Ten slotte kan nog worden vastgesteld dat verzoeker zelf stelt dat hij zijn overheid niet vreest omwille van zijn achterstallige belastingen. (*“Ik herhaal eens, om te kijken of ik het juist begrepen heb, en u corrigeert me als ik het verkeerd heb begrepen. U heeft dus geen vrees ten aanzien van de overheid, aan wie u belastingen moet betalen, uw enige vrees is ten aanzien van personen aan wie u beloofde gebouwen te bouwen die u uiteindelijk niet kon afwerken. Ja, dat klopt.” zie (CGVS-gehoor 10 februari 2017 p.14).*)

2.9. Uit verzoekers verklaringen kan dan ook enkel blijken dat hij zijn land verliet omwille van financiële problemen maar niet uit nood aan internationale bescherming. Dat verzoeker de politie niet om bescherming vroeg kan dan ook niet verwonderen.

2.10. Hoe dan ook, zelfs indien verzoeker gevolgd wordt, dan nog toont hij niet aan dat zijn problemen enig verband hebben met de criteria van de vluchtelingenconventie. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker meent dat hij *“wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van ar.1,A lid 2 van de Conventie van Genève”*, doch verduidelijkt in het verzoekschrift niet hoe zijn voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoekers asielaanvraag is louter van economische en gemeenrechtelijke aard. Verzoeker heeft de appartementen die hij diende te bouwen niet afgewerkt omwille van financiële problemen en aldus zijn verbintenissen niet nagekomen. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker vreest in Brazilië te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere

elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.13. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.14. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.15. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK